

Arrest

nr. 116 608 an 8 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, afkomstig uit Safid Sang, Mohammad Agha, Logar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde tot aan uw vertrek in voornoemd dorp.

Uw vader werkte destijds als security chief voor de toenmalige taliban Minister van Binnenlandse Zaken, Mullah Ubaidullah Akhond. Na de val van de taliban werd hij taliban commander te Kandahar (Afghanistan), beter bekend onder de naam M. M. A. J. A.. Gezien hij voornamelijk aldaar, en in de provincie Paktya (Afghanistan), actief was, keerde hij slechts af en toe huiswaarts,

hetgeen evenwel niet wegnam dat zijn overtuigingen jullie leven enorm beïnvloedden. Jaren later besliste uiteindelijk ook uw broer, A., de taliban te vervoegen, al was hij wel vaker thuis.

In Mizan 1387 (i.e. september/oktober 2008) nam uw leven echter een nieuwe wending toen jullie huis 's avonds laat door het Amerikaanse leger werd omsingeld. Hierop volgde immers een vuurgevecht, waarbij zowel uw broer als een andere talibanstrijder het leven lieten, en u door de Amerikanen gearresteerd werd, ondermeer omdat u ernstig gewond raakte aan uw been. Gedurende de daaropvolgende dagen werd u meermaals ondervraagd mbt uw vader, uw broer, hun activiteiten, maar uiteindelijk lieten de Amerikanen u terug vrij, weliswaar op voorwaarde dat u hen in de toekomst zou helpen. Nadien ging uw leven opnieuw zijn gewone gang, tot, ongeveer 3 jaar later, uw vader ook u plots probeerde te overtuigen de taliban te vervoegen. U ging hier niet meteen op in, waarna uw vader opnieuw een tijdje verdween. Ongeveer 3 maanden later was het evenwel niet hijzelf die huiswaarts keerde, maar een andere man. Deze bracht u op de hoogte dat uw vader bij een gevecht in Paktya om het leven was gekomen, maar informeerde u ook meteen dat de taliban – net als uw vader gewild had – verwachtte dat u zich bij hen zou aansluiten. U stelde hierop dat het nu wel genoeg geweest was, gezien jullie reeds uw vader en uw broer hadden verloren, waarop de man in kwestie besliste te vertrekken. Twee dagen later kwamen er echter 2 talibs naar jullie huis die u wilden meenemen, maar gelukkig slaagde uw moeder erin u te verstoppen en hen af te wimpelen. Daags nadien gingen jullie naar het huis van uw schoonbroer in het nabijgelegen Gomoran, alwaar u hem alles vertelde. Omdat hij u zei dat hij niet meteen iets voor u kon doen, keerden jullie de dag daarop samen met hem terug naar huis. Daar merkten jullie evenwel op dat de deur van jullie huis opengebroken was. Ook werd jullie door de Mullah een dreigbrief overhandigd die de taliban bij hem achtergelaten hadden. Bijgevolg keerden jullie in allerijl terug naar het huis van uw schoonbroer, waar deze u vervolgens aangaf dat nu maar beter het land kon verlaten. Dezelfde dag nog, met name op 19 of 20 Sawr 1390 (i.e. 9 of 10 mei 2011), trok u samen met hem naar Pole Alam, alwaar jullie een smokkelaar engageerden, die u via Ghazni en har het land uitsmokkelde. Via Iran, Turkije en Griekenland reisde u nadien naar België, alwaar u in juli 2011 aankwam. Op 18 juli 2011, vroeg u hier uiteindelijk asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw tazkara neer, de tazkara van uw vader, alsook uw 'voters card' van de parlementsverkiezingen van 1389 (2010). Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer een aantal foto's van uzelf en uw familieleden neer, de dreigbrief die u van de taliban zou ontvangen hebben, alsook een USB-stick waarop de begrafenis van uw broer, A., zou te zien zijn. Daarnaast legde u ook een postpakket neer waarin u deze documenten ontving.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

U bent u er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen dat de taliban u destijds gedwongen wilde rekruteren.

Zo is het vooreerst erg onwaarschijnlijk dat de Amerikaanse troepen u enkele dagen nadat ze u in Mizan 1387 (i.e. september/oktober 2008) bij de aanval op uw huis zouden gearresteerd hebben gewoon terug zouden vrijgelaten hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 20), te meer ze maar al te goed op de hoogte zouden geweest zijn dat zowel uw vader, als uw broer, deel uitmaakten van de taliban, en u dit zelf ook aan hen zou toegegeven hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 20). En is het – indien u bij voornoemd incident al door het Amerikaanse leger zou gearresteerd zijn – ook uiterst bevreemdend dat u nergens in uw verklaringen aangaf dat u, na uw vrijlating, door de taliban zou aangeklampt zijn ivm uw arrestatie/vrijlating door het Amerikaanse leger en/of datgene de Amerikanen van u geëist hadden – terwijl de taliban er toch alle baat bij hadden u net op dat moment aan hen te binden.

Evenzeer bevreemdend is dat ook uw vader na de dood van uw broer en bovenvermelde arrestatie, niet in het minst zou geprobeerd hebben u te rekruteren, maar u gewoon met rust zou gelaten hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 19; 21); en uiteindelijk met dit alles nog 3 jaar zou gewacht hebben, nota bene, en toevallig genoeg, tot net voor het moment waarop hij zelf zou verdwenen en gedood zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 19; 21).

Dit doet het Commissariaat-generaal dan ook vermoeden dat uw vader waarschijnlijk niet in de door u geschetste omstandigheden en mogelijks zelfs op een eerder tijdstip het leven liet; een vaststelling die tevens onderbouwd wordt door het feit dat u zich in de jaren volgend op de dood van uw broer ook met zaken zou beziggehouden hebben die allesbehalve stroken met de door uw vader opgelegde levenswijze – welke u zelf ook uitvoerig beschreef (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 17-18). Zo stelde u ondermeer dat u lessen zou gevolgd hebben zonder dat uw vader hier weet van zou gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 15), legde u ook uw 'voters card' van de parlementsverkiezingen van 1389 (2010) neer (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 12-13), en gaf

u aan dat u te Gardez ooit mee het lichaam van een dorpsgenoot – die werkte voor het hoofd van de Karzai campagne – zou gaan ophalen zijn nadat deze bij een explosie gedood werd (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 6-7). Geconfronteerd met dit alles, stelde u dat het allemaal een misverstand was en dat u uw stem destijds ook niet zou uitgebracht hebben nadat uw vader u dit zou verboden hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 18-19); neemt natuurlijk niet weg waarom u uw 'voters card' destijds dan zou aangevraagd hebben en u ze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde.

Tot slot legde u ook geen enkel bewijsstuk neer dat het overlijden van uw vader zou kunnen staven en bevatten uw verklaringen ook enkele ongerijmdheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo had u amper een idee hoe uw vader juist zou gestorven zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 21-22), en beweerde u aanvankelijk dat de persoon die jullie het nieuws van uw vaders dood zou komen melden zijn met uw moeder sprak – terwijl ze achter de deur stond (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 21); terwijl u nadien stelde dat u aan de waterpomp nabij jullie huis met deze persoon zou gesproken hebben, en dat u vervolgens naar jullie huis zou gegaan zijn om uw familie te informeren (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 22). Verder is het ook maar weinig aannemelijk dat de talibs die u 2 dagen later zouden komen zoeken zijn, zouden weggegaan zijn zonder jullie huis ook maar te doorzoeken – te meer ze dit daags nadien wel zouden gedaan hebben – en is het wel zeer toevallig dat ze dan net die ene nacht dat u bij uw schoonbroer was zouden teruggekeerd zijn (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 21). Tot slot verklaarde u ook nog dat u op 19 of 20 Sawr 1390 (i.e. 9 of 10 mei 2011) van bij uw schoonbroer te Gomoran naar Pole Alam zou gegaan zijn – nadat u eerder die dag uw huis met een gebroken deur zou aangetroffen hebben en van de Mullah een brief van de taliban zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 9-10; 21); terwijl diezelfde brief – die u tevens op het Commissariaat-generaal neerlegde – reeds van 12 Sawr 1390, i.e. 2 mei 2011, dateert – hetgeen, gelet op het door u geschetste tijdsverloop (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 9-10; 21), zou betekenen dat u hem reeds zou ontvangen hebben vóór u ook maar van de dood van uw vader op de hoogte zou gesteld zijn en door de taliban zou gevraagd zijn hen te vervoegen.

Gelet op dit alles, en in het bijzonder u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u poogde te rekruteren, is het dus niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde tazkara's en 'voters card' veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De door u neergelegde foto's en video hebben op zich ook maar weinig bewijswaarde, daar uit geen van deze kan opgemaakt worden dat de afgebeelde personen daadwerkelijk familie van u zouden zijn. De andere door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden hierboven reeds besproken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit Mohammad Agha, Logar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden immers de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken ("UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010). Voorts bent u duidelijk bekend met de weg van Kabul naar Paktya (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 5-6), en is het, gelet op het feit dat u reeds eerder in Paktya was (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, pp. 6-7), alsook op de geografische nabijheid van uw dorp, niet aannemelijk dat u nog nooit in Kabul zou geweest zijn. Tot slot spreekt u zowel Dari als Pashtou en kan u enigszins lezen en schrijven (Gehoorverslag CGVS, 12 juli 2013, p. 3). Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw integratie in Kabul te bewerkstelligen. Dat u zich te Kabul niet zou kunnen vestigen, houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat uw beweerde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw asioldossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen hervestigen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul dient opgemerkt te worden dat bij herevaluatie het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening wordt genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen

van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is dus niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dan ook tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de taliban, die hem op grond van zijn familiebanden met overleden talibanleden gedwongen willen rekruteren. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, merkt de Raad op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Uit het door verzoeker gebrachte feitenrelaas blijkt niet dat de beweerde vrees voor vervolging het lokale niveau zou overstijgen. Zo blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota van 2 december 2013 voegde dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot het uitvoeren van sporadische en gerichte *“high profile attacks”*. Alle aanslagen die er zich voordeden sinds juli passen in dit profiel, waarmee bedoeld wordt *“aanslagen die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire of supranationale aanwezigheid tot doel hebben”* (COI Afghanistan, *Veiligheidssituatie Kabul-stad*, van 5 september 2013, 5). Kidnapping komt voor, doch dit kadert in de criminele sfeer waarbij rijke Afghanen worden ontvoerd voor losgeld (*Ibid.*, 8).

Naar analogie met verzoekers problemen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat indien enerzijds volgens UNHCR regeringsmedewerkers of medewerkers in dienst van de internationale gemeenschap een risicogroep vormen omwille van de hun toegeschreven politieke overtuiging er anderzijds geen aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot deze groep maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel. Nog volgens het Hof zijn er evenmin aanwijzingen dat zij die hun job voor de internationale gemeenschap opgaven, nog verder in de negatieve aandacht van de taliban zouden vallen (EHRM, *H en B. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 9 april, 2013, § 97, 98 en 99).

Mutatis mutandis bevinden er zich in het relaas van verzoeker geen elementen die erop wijzen dat verzoekers profiel hoogstaand is waardoor het niet aannemelijk is dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit zouden hebben om verzoeker actief te gaan opsporen en vervolgen in gebieden buiten hun controle, zoals de hoofdstad Kabul, alwaar verzoeker school liep, of de provinciehoofdstad Jalalabad, waar verzoeker familie heeft wonen. Er zijn verder geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in Jalalabad of Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het door verzoeker voorgehouden relaas, de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, en de bij het administratief dossier en de aanvullende nota gevoegde landeninformatie, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in de hoofdstad Kabul. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielerelaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielerelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit het tot het tegendeel kan worden besloten.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de taliban wel over de mogelijkheid beschikken om mensen in Kabul te traceren, wat verzoeker staft met een citaat uit een antwoorddocument van de website www.ecoi.net. Dit risico op traceren zou groter zijn gelet op de geringe afstand tussen zijn dorp en Kabul. Verzoeker vestigt verder de aandacht op het feit dat het UNHCR in zijn laatste *guidelines* het risico op gedwongen rekrutering van mannen en jongens van gevechtleeftijd bevestigt. Uit het bewuste document blijkt effectief dat de taliban beschikken over een *“general capacity to track individuals”*, doch

hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de taliban de motivatie zouden hebben om zulks te doen voor 'low profile' personen die weigeren zich (gedwongen) aan te sluiten bij de taliban. Zulks blijkt ook uit de door verzoeker geciteerde UNHCR-richtlijn, waarin het risico op gedwongen rekrutering met de bijhorende intimidatie weliswaar wordt beschreven, doch slechts "in gebieden waarin anti-regeringselementen effectieve controle uitoefenen". Uit hoger geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat Kabul niet onder de effectieve controle van de taliban staat doch wel van de Afghaanse overheid. Er zijn bijgevolg geen objectieve aanwijzingen dat verzoekers voortgehouden vrees voor vervolging zich zou kunnen uitstrekken tot in de hoofdstad Kabul.

In zoverre verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van zijn familieband met overleden talibanleden, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat deze band hem mogelijks in de negatieve belangstelling van zijn nationale overheid zou kunnen plaatsen. Verzoeker zou weliswaar kort door de Amerikanen in hechtenis genomen zijn, doch vervolgens snel weer vrijgelaten "*omdat ze wisten dat hij onschuldig was*" (gehoorverslag p. 20). In zijn verzoekschrift beklemtoont verzoeker nogmaals dat "*iedereen wist dat hij geen talib was*". Verzoeker verklaarde bovendien in het verleden nooit problemen te hebben gehad met zijn nationale overheid en evenmin ooit gearresteerd te zijn (vragenlijst, pp. 2 en 3). Er zijn derhalve geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul problemen zou kunnen ondervinden met zijn nationale overheid omwille van zijn familieband met overleden talibanleden.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er nog op dat hij een reëel risico loopt om "*overall in Afghanistan*" geïdentificeerd te worden en gedood door de familieleden van de personen die door zijn vader en broer zijn vermoord. Deze vrees voor vervolging berust op louter hypothetische gronden terwijl het aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die maken dat zijn profiel zodanig is dat hij een reëel risico loopt om "*overall in Afghanistan*" geïdentificeerd en vervolgd te worden, *quod non in casu*.

Deze vaststellingen volstaan om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Sub 2.2.2. werd reeds vastgesteld dat er voor verzoekers beweerde problemen met de taliban, in de mate ze al op waarheid zouden berusten, in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in Kabul, en dat verzoeker in Kabul geen vrees voor zijn nationale overheid, noch voor een derde actor, aannemelijk maakt. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat, ingevolge het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde, de Raad dit risico dient te analyseren in functie van een terugkeer naar Kabul. In het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen bevestigde het EHRM herhaaldelijk dat er heden in Afghanistan geen situatie heerst van willekeurig geweld waardoor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § § 92 en 93). Deze analyse strookt, voor wat de situatie in Kabul-stad betreft, met de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt. (SRB veiligheidssituatie Kabul-stad, d.d. 5 september 2013). Uit deze informatie blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van *Afghan National Security Forces* (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat

het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat deze analyse van de veiligheidssituatie onjuist zou zijn.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat er voor hem een redelijk en veilig vluchtalternatief voorhanden is in Kabul. Verzoeker wijst erop dat hij zowel psychische als fysieke problemen heeft en zodoende niet in staat is fysiek werk te doen, waarvoor hij verwijst naar zijn verklaringen in het gehoorverslag. Verzoeker merkt ten slotte nog op dat hij nooit in Kabul geweest is en slechts zeer beperkt Dari spreekt.

De Raad merkt op dat het EHRM, in zijn hoedanigheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan interne vestigingsalternatieven slechts als voorwaarden stelt dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt blijkt afdoende dat deze voorwaarden in Kabul zijn vervuld. Verzoeker wijst op medische en mentale problemen maar blijft in gebreke ter staving hiervan ook maar enig medisch document bij te brengen. Er zijn geen objectieve argumenten voor handen die erop wijzen dat het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde 'onredelijk' zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER